

AVUKATIN İLETİŞİMİNİN DİNLENMESİ HAKKINDA ALMAN ANAYASA MAHKEMESİ KARARI¹

Çeviren: Yrd. Doç. Dr. Naim DEMİREL*

Yrd. Doç. Dr. Murat BALCI**

ÖZET:

Karara konu olayda (E.) kaçırılmış ve daha sonra kendisine susması için para ödendiği iddiaları ortaya atılmıştır. Soruşturma yürütülürken, kaçırılan kişinin avukatına ait telefonlar mahkeme kararı ile dinlenmiştir. Dinleme kararında kaçırılan kişinin avukatı ile görüşeceği ve bu şekilde (E.) yi kaçırın failer hakkında bilgi edinilebileceği düşünülmüştür. Ancak avukat bu yönde bir görüşme yapmamıştır. Anayasa mahkemesine başvuran avukat mesleğini serbestçe icra etme hakkı ve telefon haberleşmesinin gizliliği hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Alman Anayasa Mahkemesi, burada telefon dinleme tedbirine başvuru için orantılılık şartının gerçekleşmediği, avukatın suç faillerine aracılık yapmadığı, mağdur tarafın ise rızası olmadan telefonlarının dinlendiği için telefon dinlemesine ilişkin mahkeme kararlarının avukatın avukat mesleğini serbestçe icra etme hakkı ve telefon haberleşmesinin gizliliği hakkını ihlal ettiğine karar vermiştir. Kararda avukatın ceza mahkemesinde savunma görevi üstlenmediği müddetçe, müdafiyeye tanınan haklardan yararlanamayacağı da vurgulanmıştır.

KARAR:

Anayasa Mahkemesinin 2. Senatosunun 3.Dairesi BverfGG²'nin § 93/a/2- b ile ilişkili olarak § 93/c'ye göre oybirliğiyle 30.Nisan 2007 tarihinde aşağıdaki gibi karar verilmiştir.

¹ 30.4.2007 Tarihli ve 2 Bvr 2151/06 Sayılı.

* Doğu Üniversitesi Hukuk Fakültesi Milletlerarası Hukuk Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

** Doğu Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ceza ve Ceza Muhakemesi Hukuku Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

² Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu

1. Münih İlk Derece Mahkemesinin³ 11.Ocak 2006- II Gs 275/06 – tarihli kararı ve bu karara itiraz talebini reddi içeren I Nolu Münih İkinci Derece Mahkemesinin⁴ 21.Ağustos 2006 2006 - 2 Qs 66/06 ve 2 Qs 67/06 -, tarihli kararı, (başvuruyu gerekçesizlik sebebiyle reddettiği oranda) Anayasanın 10/1 ve 12/1 maddelerini ihlal etmektedir. Bu kararlar kaldırılmıştır. Dosyanın mahkeme masrafları hakkında karar vermek üzere Münih 1.Nolu İkinci Derece Mahkemesine iadesine karar verilmiştir

2. Yargılama giderlerinin Bayern Eyaleti tarafından başvurucuya ödemesine karar verilmiştir.

KARARI GEREKÇESİ:

Başvuru bir avukatın telefonlarının dinlenmesine ilişkindir (§ 100 a StPO⁵).

I.

1. Başvurucu belli bir süre gizli istihbarat örgüt çevreleri tarafından kaçırıldığı iddia edilen E'nin avukatlığını yapmaktadır. Kaçırma olayı 31.12.2003'den 29.05.2004 tarihinde meydana gelmiştir.

2. Münih İlk Derece Mahkemesi 11 Ocak 2006 tarihinde StPO'nun § 100/ a-1, § 100/ b maddelerine göre Başvurucunun ve eşinin çalışmakta olduğu Avukatlık bürosunun sabit telefon ve fax iletişimleri ve Başvurucunun adına kayıtlı ve birisi eşi tarafından kullanılan iki mobil telefonların dinlemesi ve kayda alınmasına karar vermiştir. Bu avukatlık bürosunda büro ortağı iki avukat daha çalışmaktadır. Meçhul fail, mağdur E'yi cebir ve cebir kullanma tehdidi altında rızası hilafına alıkoymak şüphesi altındadır. (StGB⁶ § 234 /a, Adam Kaçırma). Başvurucunun failin kendisine gönderdiği bilgileri kabul ettiği, belirli olaylara dayanılarak varsayılmaktadır. "E." olayı bir çok medya organını da haberlere konu olmaktadır. Basında yer alan haberlerde bir taraftan bir çok kişinin ve kurumun cezai sorumluluğu, diğer taraftan mağdurun kendisinin rolü (susma karşılığında para alması) tartışılmaktadır. Failler ya da şeriklerinin

³ Amtsgericht München

⁴ Landgericht München I

⁵ StPO: Ceza Usul Kanunu.

⁶ StGB: Ceza Kanunu.

„olayın çözümü“ için mağdur ya da başvuruyla telefon ile bağlantı kurdukları düşünülmektedir. Bunun haricinde olayı aydınlatacak herhangi bir vasıta bulunmamaktadır.

11 Nisan 2006 tarihinde İlk Derece Mahkemesi koruma tedbirini uzatmıştır. Tebdir 13 Haziran 2006 tarihine kadar sürmüştür.

3. 11.Nisan 2006 tarihli kararı ilgilendiren yönüyle başvuru Münih I.Nolu İkinci Derece Mahkemesi tarafından 21 Ağustos 2006 tarihinde kabul edilmiştir. Bu kararda koruma tedbirinin süresiyle ilgili olarak hukuka aykırılık tespit edilmiştir. Bunun haricinde başvuru reddedilmiştir. Başvurucu StPO § 100 a Cümle 2 anlamında haber aracılığı⁷ yapmıştır. Başvurucu ülke içinde ve ülke dışındaki geniş bir kamu oyu tarafından tanınan E'nin avukatlığını yapmaktadır. Fiilin işlendiği tarihten ilk karar tarihine kadar 1,5 yıl geçmesine rağmen, özellikle de ABD'de zamanın CIA başkanına karşı mağdur tarafından açılan özel hukuk davası, adı „Sam“ olan tahmin edilen Almanca konuşan tanık hakkındaki söylentiler, mağdura susması için para ödendiği iddiası, konuyla ilgili Federal Alman Perlementosundaki soru önergesi ve birçok tartışmalarla bağlantılı olarak medya tarafından 2005 yılının sonuna mağdurun akibetine ve soruşturmanın durumuna ilişkin haberler yapılmaya başlandı.

Bu zaman aralığında kaçırma hakkında yabancı makamların katılımı ya da bilgisi olduğuna dair bulgular ortaya çıktı. Mağdur hakkındaki bilgilerinin doğrulanması veya güçlendirilmesi için geçmişte kendileriyle iletişime geçildiğini, hem mağdur ve hem de başvuru bildirmişlerdir. Sorgu hakimi failerin çevresindekilerin başvuruyla mağdurun medya dan uzak tutulmasıyla ilgili olarak anlaşmış olmalarını düşünmektedir ve bu da hatalı değildir.

Dinleme tedbirleri § 148 StPO'ya aykırı değildir. Çünkü başvuru mağdurun müdafii olarak faaliyette bulunmamıştır. Bir avukatın müvekkiliyle olana bütün ilişkileri tam olarak korunma altında değildir. Şüphelinin bağlantı bilgilerinin sorgulanmasındaki geçerli yeni kuralları düzenleyen ve soruşturma imkanını sadece savunma bağlantısıyla sınırlayan StPO'nun § 100 h maddesi bunu göstermektedir. Tali tedbirler yeterlidir. Almanya İçişleri Eski Bakanı

⁷ Nachrichtenmittler

Schily'nin beyanları herhangi bir yeni bilgi sunmamıştır. 2004 yılında mağdurun rızasıyla yapılan onun mobil telefonuyla yaptığı iletişimler takibinin sonuçsuz kalması, tebdirin gerekliliği ve orantılılığına ters düşmez. Çünkü olayın olduğu zaman içinde kamu oyunun konuya özel ilgisi bulunmamaktaydı. Takip edilen fiilin ağırlığı bakış açısıyla tebdir de orantılıdır. Dinleme tebdirlerinin bir kişiye ya da telefonlardan birisine inhisar edilmesi başlangıçta mümkün olmamıştır. Çünkü kimin bu bağlantıları yalnız ya da birlikte kullandığı bilinmemektedir. Dinleme tebdirlerinde ilgisiz kişilerin de etkilenebileceği StPO'nun § 100 a düzenlenmiştir.

4 . § 33 a StPO ya göre başvurunun müracaatı reddedilmiştir.. Bu müracaatta başvuru başka şeylerle birlikte mağdura karşı güvenlik tebdirleri uygulandığını bildirmişti. (Emniyetin mağdurun çocuklarının gittiği kreş çevresinde yaptığı soruşturmalar, kod adı araştırmaları, Emniyetin gözetleme yapması için yazılan yazılarının incelenmesi). Bunlar başvurunun avukat olarak görevlendirmesinde etkili olmuştur.

II.

80

Başvuru Alman Anayasasının 2/1'i 20/3 maddesiyle ilişkili olarak 10/1⁸, 12/1-1⁹, 2/1¹⁰,i 1/1¹¹ maddelerinde düzenlediği haklarının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

Soruşturma makamlarının ciddi bir şekilde olayı aydınlatmak istedikleri hususunda şüpheler bulunmaktadır. Çünkü ABD eski Büyükelçisi Coats ve İçişleri eski Bakanı Schily'nin kaçırılmayla olayıyla ilgili bilgi alışverişinde buldukları 2005'den beri basında bilinmesine rağmen her ikisinin de ifadelerinin alınması ihmal edilmiştir. Alınan tebdirler uygun olmamıştır. Çünkü tebdirlerin uygulanması zamanıyla olayın olması arasında 1,5 yıldan daha fazla zaman geçmiştir. Üçüncü kişiler sadece kamu oyunundaki tartışma sebebiyle olayı çözmek için savunma avukatıyla irtibat kurması

⁸ "Mektup ile posta ve telefon haberleşmelerinin gizliliğine dokunulamaz".

⁹ "Bütün Almanlar mesleklerini, iş ve eğitim yerlerini serbestçe seçmek hakkına sahiptir. Mesleğin icrası yasayla veya yasaya dayanarak düzenlenebilir".

¹⁰ "Herkes başkalarının haklarını ihlal etmemek, Anayasal düzene veya ahlak kurallarına aykırı düşmemek koşuluyla kişiliğini serbestçe geliştirme hakkına sahiptir".

¹¹ "İnsanın onur ve haysiyeti dokunulmazdır. Tüm devlet erki ona saygı göstermek ve onu korumakla yükümlüdür".

sadece bir tahminden ibarettir. Adam kaçırma fiilinin gizli istihbarat örgütleri tarafından gerçekleştirildiği iddiası da –ki bu ses ve görüntü kayıtlarıyla tespit edilebilirdi- uzak bir ihtimaldir, çünkü böyle bir teklif basit bir telefon görüşmesiyle sunulabilirdi. Telefon dinlemelerinde konuyla ilgili suçun faili olabileceklerle değil gazetecilerle yapılan sadece beş görüşme tespit edilmiş olması, böyle bir varsayımın ne derece dayanaktan yoksun olduğunu göstermektedir. Mağdurun işbirliğine hazır olduğu –ki bu ispatlanmıştır- değerlendirildiğinde bu tedbir gereksizdir. Orantılılık çerçevesinde değerlendirildiğinde avukat müvekkil ilişkisinin özel olarak korunduğu ve Avukatın StPO § 53 Cümle 1 de düzenlenen meslek sırrı saklama yükümlülüğü bulunduğu önemle dikkate alınması gerekmektedir. StPO § 100/h/2' ı kendi içinde hukuki değer çatışması taşımaktadır. İkinci Derece Mahkemesi AİHS'nin 8/1 de düzenlenen özel hayat ve ailenin korunmasını düzenleyen hükmünü yeterince nazara almamıştır. StPO § 100 a'nın hazırlık çalışmalarına göre bu tür tedbirler sadece şüphelilere ya da aynı durumda olanlara karşı alınabilir.

III.

Bayern Eyaleti Adalet Bakanı Anayasa başvurusunu esastan yoksun olarak değerlendirmiştir. 11 Ocak 2006'da karar verildiğinde § 100 a, § 100 b StPO'da düzenlenen önşartlar mevcuttu. Eğer mağdur ya da onun yakınları ya da dostları şüpheliden konuyla ilgili bilgiler aldığına ve bunları başkalarına ulaştırdıklarına dair somut bulgular varsa § 100 a StPO'nun lafzına göre bunlara karşı da tedbir uygulanabilir. Başvurucunun Anayasa'nın 10 ncu maddesindeki temel hakkına müdahale edilmesi hukuka uygundur. Başvurucunun görüşünün aksine soruşturma makamları fiilin tamamıyla ortaya çıkartılması için gerekli çalışmayı yapmadığı ya da tedbirini amacının sadece gazetecileri dinlemek olduğuna dair iddialarını dayandırabileceği herhangi bir olay bulunmamaktadır. Tedbirin hedefi sadece meçhul şüphelinin başvuruyla irtibata geçmesi halinde onun hakkında bilgilere ulaşmaktır. Tedbirin icrası sırasında gazetecilerin de dinlenilmiş olması tedbirin içinde hedeflenmemiştir.

Bu olayda telefon dinleme kararını veren hakim soruşturma alanı içerisinde belirli olan sınırları aşmamıştır. İlk derece mahkemesinin

yurt içinde ve yurtdışında tanınan başvuru hakkında 2005'in sonunda 2006'ın başlarında medya da çıkan haberlerin artması neticesinde suçtan sorumlu olan kişilerin onu korkutmak ve tehdit etmek amacıyla ya da konuyu el altından çözüme kavuşturmak amacıyla başvuruyla temasa geçebileceği düşüncesinden hareket etmesi doğrudur. Burada suçun tedbir kararından 1,5 sene önce işlenmiş olması meseleyi değiştirmeyecektir. Yeniden uyanan medya ilgisi sebebiyle gerçekten de başvuruyla birçok dafa irtibata geçilmiştir. Başvuru olayı ex post olarak ele almak ve tedbirin başarısızlığını bunun baştan beri onun uygun olmayışına bağlamak eğilimindedir.

Failin araştırılmasına daha hafif ve uygun araç görünmemektedir. Savcılık bu tedbirden önce bir çok soruşturma tedbirlerine ve tanık beyanlarına ve hukuki yardım ve bilgi toplamış ancak faili bu yollarla bulamamıştır. İçişleri eski bakanının ve Amerika büyükelçisinin dinlenmesi ne derece zorunlu olduğu bilinmemektedir. Özellikle bu kişilerce failin kimliğini bildiğinden hareket edilemezdi. Dinleme tedbirlerinin başvuru rızasıyla icra edilmesi burada aynı derecede uygun olmayacaktır. Şurası kabul edilebilir ki, başvuru dinleme tedbirlerinden haberi olması halinde telefon görüşmeleri bu şekilde serbestçe yapılabilmesi mümkün olmayacaktı. Bunun yanında başvuru telefonunun dinlenmesine rıza gösterip göstermeyeceğide bilinemezdi.

Tebdir dar anlamda orantılıdır. Başvuru temel haklarına müdahaleye karşısında, ağır bir suçun takip edilmesi ve ortaya çıkartılmasında bir menfaat dengesi söz konusudur. Eğer soruşturma makamları suçun ağırlığı ve şüphenin yoğunluğu karşısında bütün yasal imkanları kullanmaması halinde siyasetin yeterli soruşturma yapmadığı ithamına muhatap olabilecektir.

İkinci derece mahkemesi başvuru Federal Anayasanın 12/1 de düzenlenen temel hakkını nazara almıştır. Başvuru müdafî değildir, aksine zarar görenin avukatıdır. Devletin koruma tedbirlerine (§ 148 StPO) karşı müdafî hürriyeti burada söz konusu değildir. Burada sadece başvuru ile failer ya da fiile iştirak edenler arasındaki iletişim tespit edilmektedir. Bu kişiler arasında ise görünen o ki, korumaya değer bir güven ilişkisi bulunmamaktadır.

IV.

Bu anayasa başvurusu hakkında karara esas olacak anayasal düzenlemelerle ilgili Federal Anayasa Mahkemesi'nin benzer içtihatları vardır. Buna göre Anayasa başvurusu ilgili dairenin karar vermesi için gerekli şartları taşımaktadır (§ 93c /1- 1, Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu). Hakkında başvuruda bulunulan karar başvurusunun Anayasanın 10/1 1 ve 12/1 maddelerinde düzenlenen temel haklarını ihlal etmektedir.

1. a) İletişimin içeriğinin tespit edilmesine yönelik kararla Anayasanın 10/1'maddesinde koruma altına alınan hukuki menfaatler ihlal edilmiştir. İletişimin gizliliği bilgilerin sanal olarak telekomünikasyon vasıtasıyla karşıdaki bireylere ulaştırılmasını ifade etmektedir (bkz. Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu, 67, 157 <172>; 106, 28 <35 f.>; 115, 166 <182>). İletişimin gizliliğinin korunması temel hak olarak garanti altına alınmasıyla birlikte, telekomünikasyon araçlarıyla fikir ve bilgi alış verişinin bu sebeple engellenmemesi veya şekil ve içerik olarak değiştirilmesinin engellenmesi amaçlanmıştır. Çünkü aksi takdirde iletişime katılanlar devlet makamlarının iletişime müdahalesi ve iletişim ilişkilerinden ya da iletişim içeriğinde haberdar olmasını hesap etmek zorunda kalacaklardır (bkz: Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu 100, 313 <359>; 107, 299 <313>).

b) İletişimin içeriğinin tespit edilmesine yönelik kararla iletişimin gizliliği hakkı ihlal edilmiştir. Çünkü devlet makamları başvurusunun ve diğer iletişime katılanların rızası olmaksızın görüşmelerin içeriği ve durumu hakkında iletişim tekniğini kullanarak bilgi elde etmişlerdir.

c) İletişimin içeriğinin tespit edilmesine yönelik kararda bulunan iletişimin gizliliğini ihlali Anayasanın 10/1 -1'e göre hukuka uygun değildir. Gerçi iletişimin dinlenmesine yönelik tedbir kararı ağır bir suçun aydınlatılması ve takip edilmesindeki meşru kamu amcına hizmet etmektedir. Federal Anayasa Mahkemesi etkin bir ceza soruşturmasının reddedilemez ihtiyacı olduğunu öne sürmüş, ceza muhakemesinde mümkün olduğunca noksansız olarak gerçeğin ortaya çıkartılmasındaki kamu menfaatini vurgulamış ve ağır bir suçun tam olarak aydınlatılmasının hukuk devleti olmanın önemli bir göstergesi

saymıştır(bkz. Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu, 107, 299 <316>). Tabiki başvuruçunun dinleme tedbirleriyle bağlantılı olan temel haklarına müdahale dar anlamda orantısız olmuştur. Acaba başvuruçunun iletişiminin tespit edilmesi failin ortaya çıkartılması için uygun bir araç mıydı, sorusu burada cevapsız bırakılabilir. Acaba dinleme tedbirleri kararından önce failin bulunması için daha hafif araçlara başvurulabilir miydi, sorusuda aynı şekilde cevapsız kalabilir. Her halukarda başvuruçuyla fail ya da failerin irtibat kurma ihtimallerinin oluşu düşüncesi fazla önemli görülmemektedir ve - özellikle de fiil işlendiğinden bu yana geçen zaman nazara alındığında- hiçbir şekilde başvuruçunun temel haklarına ağır müdahaleyi gerektirecek derecede hukuka uygun bulunamaz.

aa) Şüpheli olmayan kişiler hakkında, şüpheliden belirli bilgiler ya da şüpheli kaynaklı bilgiler aldığına ya da başkalarına ilettiğine ya da şüpheli bu kişilerin hatlarını kullandığına dair somut veriler bulunması halinde, iletişimin içeriğinin tespit edilmesine yönelik karar verilebilir(§ 100 a Satz 2 StPO). Anayasa Mahkemesi suçun kanuni unsurları bakımından kesin olmayan şüphe sebepleri ve basit tahminlere dayalı „somut olayları“ın varlığını aramıştır. (bkz. Beschluss der 3. Kammer des Zweiten Senats des Bundesverfassungsgerichts vom 4. Juli 2006 - 2 BvR 950/05 -, NJW 2006, S. 2974 <2975> zu § 100 c Abs. 1 Nr. 3 StPO). Sadece konuşmalar, araştırılmamış söylentiler ve tahminler yeterli değildir. Hayat olağan akışı ya da, tanık beyanlarına bağlı kriminal tecrübeler, gözlemler ya da diğer somut delil göstergelerinden bir kişinin haberleşme aracı (şüpheliye ait ya da şüpheli kaynaklı bilgileri alan ya da bu bilgileri diğer kişilere ulaştıran kişi) sıfatını taşıdığı sonucuna varılabilmelidir.

bb) Bu olayda koşulların bulunduğu çok tereddütlüdür. Acaba kanunun lafzına göre (şüpheli için hareket etmek) ve kanun koyucunun amacına göre haber aracı sadece belirli bir dereceye kadar şüphelinin yerine konulabilecek kişi midir, -ki olayda bu soru hayır ile cevaplandırılacaktır- sorusunun cevabı cevapsız kalacaktır. (bkz. bei Mahnkopf/Döring, NStZ 1995, S. 112 <113>; Meyer-Goßner, StPO, 49. Aufl. 2006, § 100 a Rn. 12; a.A. dagegen zunehmend die neuere Literatur: vgl. Mahnkopf/Döring, a.a.O., S. 113; Schäfer, in: Löwe-Rosenberg, Die Strafprozessordnung und

das Gerichtsverfassungsgesetz, 25. Aufl., § 100 a Rn. 68; Nack, in: Karlsruher Kommentar zur StPO, 5. Aufl. 2003, § 100 a Rn. 25: Haber aracıları da fidye için kaçırma fiilinin mağduru olabilir, çünkü o şüpheliden ileti alabilir.) auch Opfer einer Schutzgelderpressung kann Nachrichtenmittler sein, weil es Mitteilungen vom Beschuldigten entgegennimmt). Asıl olan şudur ki, şüphelinin ya da çevresinin başvuruyla irtibata geçme ihtimali baştan itibaren çok zayıftır. Tebdirin başarı şansı müdahalenin ağırlığına göre orantısızdır. İkinci derece mahkemesinin görüşüne göre başvuru ve failin çevresi arasında beklenen ilişkinin kurulması düşüncesi somut değil sadece tahmin karakteri taşımaktadır. Bu başvuru StPO § 100 a cümle 2 anlamında haber aracıları olarak göstermeye uygun değildir. Kaldırma fiilinin sona ermesinden bu yana 1,5 yılı aşkın zaman geçmiş olduğunun dikkate alınması gerekmektedir. İkinci derece mahkemesinin 2005 yılının sonunda tekrar uyanan medya ilgisine dayandıkları müddetçe olayın ayrıntıları belirsiz kalmaktadır. İkinci derece mahkemesi 2005 yılı başında da ve başvuru ismi de zikredilerek gizli istihbarat örgütlerince E'nin kaçırılması üzerine yabancı basın da dahil olmak üzere haber yapıldığı konusunu değerlendirmemiştir. Failler tarafından yeniden irtibata geçileceği beklentisi neden ilk olarak Ocak 2006 tarihinde oluştuğunun nedeni bilinmemektedir. Bunun yanında ikinci derece mahkemesinde ortaya atılan konu hakkında konuşulmaması için para verildiğine dair söylenti de kaçırılan kişilerce başvuruyla bu konuda yeniden irtibat kurulacağı beklentisiyle çelişmektedir. Soruşturma savcısının istinabe talepleri ve bir çok bilgi talebinin cevaplandırılması çok yavaş işlemesi başvuru meçhul failerin haber aracıları olduğunu ortaya koyup koymadığı belli değildir. Bir çok defa zarara uğrayan hakkındaki bilgileri doğrulamak ya da teyid etmek isteyen bazı kişilerin başvuruyla irtibat kurduklarına dair bilgi belirli bir ölçüye dayanması açısından çok soyut ve belirsizdir.

2. Başvurucunun mesleğinin icrası sırasındaki konuşmalarının dinlenmesi Anayasanın 12/1 maddesini ihlal etmektedir. Bu madde devletin kontrolüne ve vesayetine karşı Avukatın mesleğini serbest bir şekilde icra etmesini garanti etmektedir ve bu konuda özellikle Avukat müvekkil ilişkisini korumaktadır (bkz. Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu 113, 29 <49>). Avukat ve müvekkil

arasındaki güven ilişkisinin varlığını zedeleyen ya da ortadan kaldıran önlemler, Avukatın meslek icra özgürlüğünü ihlal etmektedir. Bunun yanında Avukatın etkin ve düzenli hukuk hizmeti sunmasında genel yarar bulunmaktadır(bkz. Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu 113, 29 <49>). Avukatın mesleğinin müdahale edilmeksizin icra edebilmesinin önemi özellikle orantılılık ilkesinin ve müdahale şartlarına titiz ve dikkati bir şekilde riayet edilmesini emrettiğinden yerel mahkemesi mevcut dinleme kararını reddetme yoluna gitmesi gerekirdi.

V.

1. Münih İlk Derece Mahkemesinin 11.Ocak 2006 tarihli kararı ve bu karara itiraz talebini reddi içeren Münih 1.Nolu İkinci Derece Mahkemesinin 21.Ağustos 2006 tarihli kararı, Anayasanın 10/1 ve 12/1 maddelerini ihlal etmektedir(§ 95 Abs. 2 Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu). Dosyanın mahkeme masrafları hakkında karar vermek üzere Münih 1.Nolu İkinci Derece Mahkemesinin iadesine karar verilmiştir(§ 95 Abs. 2 Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu).

2. Masrafların ödenmesine dair verilen karar Anayasa Mahkemesi Yargılama Usul Kanunu § 34a/ 2 maddesine dayanmaktadır.

Bu karar kesindir.